

PŘEDMLUVA

Listopad 2118

V TISÍCÍM PATŘE skomíraly zvuky smíchu a hudby. Večírek končil, protože i ti nejbujarejší hosté konečně doklopýtali k výtahům a vydali se domů. Okna od podlahy až ke stropu vypadala jako obdélníky sametové tmy, ačkoli v dálce už tiše vycházelo slunce a obzor se barvil do okrova, světle růžova a třpytivě zlatova.

Ticho však náhle protnul výkřik dívky padající k zemi. Její tělo se řítilo stále rychleji a rychleji chladným vzduchem.

Za pouhé tři minuty měla dívka dopadnout na nemilosrdný beton Východní avenue. Ale zatím jí vlasy vlály jako prapor, hedvábné šaty jí obepínaly křivky těla a zářivě rudá ústa byla znehybnělá v dokonalém vylekaném O. Teď, v tomto okamžiku, byla krásnější než kdy dřív.

Říká se, že před smrtí lidem proběhne před očima jejich život. Ale když se dívka přibližovala k zemi, nemyslela na nic jiného než na posledních pár hodin, na cestu, po níž se vydala a která zde

končila. Kéž by s ním nemluvila. Kéž by nebyla tak hloupá. Kéž by tam nahoru v první řadě vůbec nechodila.

Když správce doku našel, co zbylo z jejího těla, a otřesený ohlásil tu nešťastnou událost, věděl jen, že ta dívka byla první člověk, který za uplynulých dvacet pět let spadl z Věže. Netušil, o koho jde, ani jak se tam nahoru dostala.

Nevěděl, jestli spadla, jestli ji někdo strčil, nebo jestli se – pod tíhou nevyřčených tajemství – rozhodla skočit.